

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Olivblad.

Dikter

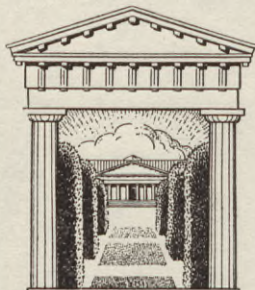
af

Melancthon

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

14987

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

A.O. 75.

✓

Olof Estberg
26/242.

*Till
fru Maria Morins
med vänskap och
tack för sommaren
1904.*

OLIVBLAD

DIKTER

AF

HELEN SJÖSTEDT

TORSTEN HEDLUNDS FÖRLAG
GÖTEBORG

OLIVBLAD

DIKTER

GÖTEBORG.

GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI.

1895.

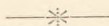
FORN HEMMETS FÖRVALTARE
GÖTEBORG

Dikter.

DIKING

INNEHÅLL.

	sid.		sid.
Till min lilla Margit..	VII.	Till mitt hjärtas vän .	52.
Mörker och ljus	1.	Spinnvisa	54.
Sörj ej!	4.	Serenad	56.
Mod!	7.	Drömmar	58.
Harmoni	8.	Grip glädjen!	61.
Sorgens ängel	11.	Somna!	63.
Det dagas	14.	En dröm	65.
Världssmärta	18.	Isjungfrun	67.
Uppåt!	21.	Sommarro	70.
Vårkänning	29.	Lifsglädje	73.
Källan	31.	Till en vän	75.
Vår	34.	Afton	77.
Höst	37.	Fråga	79.
Stjärneljus	41.	Vid H. G:s bår	81.
Ofrid	44.	Vid K. D:s bår	84.
Det enda beständiga..	46.	»Vill, hvad du bör!» .	86.
Barcarole	48.	Vildfogel	88.
Tankar	50.	Perin	90.
		Brustna strängar	93.

INNEHALT

1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11	11
12	12
13	13
14	14
15	15
16	16
17	17
18	18
19	19
20	20
21	21
22	22
23	23
24	24
25	25
26	26
27	27
28	28
29	29
30	30
31	31
32	32
33	33
34	34
35	35
36	36
37	37
38	38
39	39
40	40
41	41
42	42
43	43
44	44
45	45
46	46
47	47
48	48
49	49
50	50
51	51
52	52
53	53
54	54
55	55
56	56
57	57
58	58
59	59
60	60
61	61
62	62
63	63
64	64
65	65
66	66
67	67
68	68
69	69
70	70
71	71
72	72
73	73
74	74
75	75
76	76
77	77
78	78
79	79
80	80
81	81
82	82
83	83
84	84
85	85
86	86
87	87
88	88
89	89
90	90
91	91
92	92
93	93
94	94
95	95
96	96
97	97
98	98
99	99
100	100

Till
min lilla Margit.

*Du älskade barn, du kära,
Du ljufliga, väna vän,
Jag tänker på dig beständigt
Om dagen, om natten än.
Hvad männe i världen vida
Dig väntar, mitt dyra barn?
Skall männe ditt hjärta lida
Och fångas i onskans garn?*

*Och skall du i världens villa
Förspilla din himmelskatt?
Förglömma den hvite Ende
I larmande lifvets natt?
Skall gnistan af Gud du glömma,
Som brinner inom dig än,
Förmörka dess milda låga,
Som sträfvar ditupp igen?*

Nej barn, du min blyga blomma,
Blif ädel, blif god, blif sann!
Jag ville, att du skulle hinna
I världen hvad jag ej hann;
Hvad jag icke kunde föra
I verk och i handling ut,
Jag önskade du skulle bringa
Till segerrikt, ädelt slut.

Jag ville du skulle ljunga
Som bländande blixten ned
På allt, som är mörkt och uselt
På världens villande led,
Att lögner och svek begrafva
I lefnadens strida ström
Och eländets bördor lossa,
Mot lidande bröder öm.

Jag skulle i darrande glädje
Gå bort ifrån jordens kval
Att sedan dig möta åter
I Pleromas heliga sal,
Där solen klarare skiner
Uppå vårt vaknande mod,
Där oskuld och barnasinne
Ej grumlas i tidens flod.

Mörker och ljus.

Gl under klyft, där ekot skallade,
Djupt inunder berget svallade,
Mörk och öde, svart och dyster,
Kall och tung, en vindlös sjö.
I dess djup dock väsen simmade,
Fast ej ljus på ytan glimmade —
Ej de sett, hur dagen, yster,
Tvingat skuggors natt att dö.

Dagens glans de aldrig skådade,
Ingen sol dem glädje bådade,
Ej de egde syn att skåda
Hennes rika, gyllne prakt.

Se'n dem vida hafvet ammade,
På hvars yta ljuset flammade,
Då för tingen ögon båda
Växte fram af inre makt.

Här vi stoftbarn midt bland vågorna,
Midt bland stormen, natten, plågorna,
Vildt, på tidens oceaner,
Kastas mellan lif och död.
Aldrig upphör här vårt jagande,
Aldrig stillas här vårt klagande;
Dystra, fångslade titaner,
Blindt vi söka lifsens bröd.

Följa vi dock Dagens Siare
På en ban, mer ljus och friare,
Dricka kraft ur visdomssafter
Ifrån Sanningens Jordan;
Se, då skingras natten, plågorna,
Ljus ger svar på mörka frågorna,
Hos dig spira dolda krafter,
Leda dig på andens ban.

Och då falla mörkrets täckelser
För den ljusa dagens väckelser,
Jordens alla illusioner
Sjunka ned i natt och graf;
Och vår *inre* syn, sig tändande,
Spårar riken, nya, bländande,
Och vid saliga visioner
Andens bojar falla af.

Sörj ej!

Om ej uti stoftets regioner,
Där dig locka alla villors toner,
Världens lycka dig sitt anlet vänder,
Om dess fröjd gled bort ur dina händer,
Om dig svika vänner alla, alla —
Låt dem gå, sörj ej då!
Akta ej därpå!

Om för hjärta, som är kallt, du lågar,
Om en oväns hån ditt sinne plågar,
Om du slites från din ungdoms lycka
Och hvar vinning, som kan lifvet smycka,
Om du kväljes under fattigdomen —
Göm din smärta, sörj ej då!
Akta ej därpå!

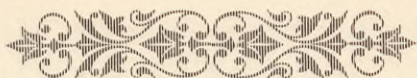
Och om rikedom din ande störer
Och ur harmonien hjärtat förer,
Om du älskar lifvet alltför mycket,
Om du vändas under samhällstrycket,
Och du plågas utaf lifvets börda —
Låt allt fara, sörj ej då!
Akta ej därpå!

Om du lyssnat till siréners sånger,
Spill ej tid med klagan blott och ånger;
Om de ramlat idealens troner,
Om de varit endast illusioner,
Och den skönsta drömmen brast likt bubblan —
Låt den brista, sörj ej då!
Akta ej därpå!

Ty för den, som här försakar lifvet,
Skall ett *högre* vinnas, står det skrifvet,
Och för *andens* grodd är *lugn* nödvändigt,
För hans tillväxt ro beständigt;
Ej begärens vilda larm från jorden
Får den friden störa då!
Akta däruppå!

Se'n slås porten upp för andens rike,
Dit du ingår, ljusa väsens like;
Magisk formel öppnar porten för dig,
Där ditt bättre väsen helt tillhör dig.
Formeln är: *försök*, och tro och hoppas!
Faller du, försök *ändå!*
Akta däruppå!

Mod!

Du stofttyngda ande, som kämpade,
Tröttad af hemliga strider,
Ej tåren ditt lidande dämpade,
Tåren blott röjt att du lider.

Du blödande hjärta, du stridande,
Veklagan mildrar ej plågan,
Göm, stolt, ditt kvalfulla lidande,
Som romaren, svept uti togan!

Och minns, hur martyrer och siare
Sjungande gingo till bålet
Och kände i döden sig friare,
Närmre förlossande målet!

Harmoni.

Då dunkelblå himmelens mörknande
grund
Upprann där en flammande stjärna;
Hon strålar så klart i den nattliga stund,
Mot mörker och natt vill hon värna.
Hon kom från den ljusvärld, där Enheten är,
Ett bud ifrån eviga andarne där.

Då klingar en ton genom rymderna klar,
Den tränger till världarna vida;
Dess dallrande ljudvågor etern bar
Till jordiska sorgernas kvida —
Och flammande stjärnan mot jorden föll;
Bland skuggor och mörker sin glans hon höll.

Hon sänkte sitt sken ibland stormar och grus,
Materiens dimmor och töcken;
Hon blef där det Evigas heliga ljus,
Som leder ur villornas öken
Till Fullhetens rika, oändliga land,
Som strålar i »eviga morgonens brand».

Af sångens mäktigt tonande röst,
Förnummen i världarna vida,
Det hviskar ett eko i människobröst,
Det höres för alla, som bida,
Som lyssna, då äflans röster dö ut,
Som trängta till ljuset, då dagen är slut.

En sträng är ditt hjärta i världsalltets bröst,
En ton i natursymfonien,
Så stäm den i samklang med All-lifvets röst
Och stör icke världsharmonien!
Då skall du förstå universums mystik
Och lyssna till klingande sfärers musik.

En himmelsk, osäglig, ren melodi
Skall lyfta dig, salig, på vingar,
Och kärlekens, sanningens grundton däri
Frigörelsens budskap dig bringar:
Ett klangskönt ackord du ock blifver till slut,
Se'n jordiska missljuden ändtligt dött ut!

Så spegla i hjärtat det gyllene sken,
Som flammar på Ljus-andens panna,
Fördunkla ej elden, som, helig och ren,
Alltjämt i ditt hjärta vill stanna
Och lysa din väg, tills förlossad du är,
Odödlig, förklarad i andarnes sfär!

Sorgens ängel.

Då kvalens natt sig sänker
I soliga hjärtans vår,
Och sorgen rimfrost stänker
I lekande glädjens spår;
Du må ej grubblande spörja
Hvarför? och klagande sörja,
Ty högre sällhet kan börja
Vid bleknade fröjders bår.

Ej läres lifvets läxa
Vid njutning och själfvisk ro;
Skall ax i ljuset växa,
Dess frö må i mörker gro.

För mycken medgång försvagar,
Och enligt himmelska lagar
Ju växla nätter och dagar,
Och smärta med glädje och ro.

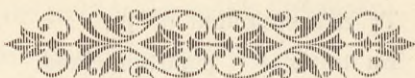
Och sorgen har Psychevingar,
Som lyfta oss upp till ljus,
Dit själen fri sig svingar
Från äflande lifvets brus.
I sorg läres jordlifvets gåta:
Snart skönja de ögon, som gråta,
De dolda nycklar, som låta
Upp eviga fullhetens hus.

Och sorg en längtan väcker
Till eviga himlars blå,
Dit frostig natt ej räcker,
Dit faror och nöd ej nå,
Där eviga ljuset lyser
Och värmer hvar själ, som fryser,
Och hugnar hvar hjärta, som ryser,
I lefnadens vintrar grå.

Ty mänskoanden dröjer
En tid blott i smärtans land,
Tills Fenix lik han höjer
Sig luttrad ur eldens brand.
Först uti pröfningens degel
Han får sin himmelska prägel,
Och biltoge pilgrimens segel
Når, bergadt, det evigas strand.

Därför, om sorgens ängel
Än böjt med sin vinges fläkt
Din glada lyckas stängel,
Tro ej, att allt ljus är släckt!
I smärtan finnes insluten,
Af hårda skalet omgjuten,
En äkta pärla, nyss bruten
Från sörjande ängelns drägt.

Det dagas.

Du rena, heliga sabbatstid,
Sänk ned din frid
Till lidande hjärtan på jorden!
De ringande klockor i julekväll
Till hvarje tjäll
Nu bära de himmelska orden.

Ur ljudande malmen dallrar en sång,
Hör på dess gång
Utöfver de isiga vatten!
Där klingar den mäktiga änglakör,
Som aldrig dör —
Och stjärnorna tindra i natten.

Den svingar sin jublande, klara ton
Till ljusets tron,
Till armodets lägsta koja;
Den sjunger om offring, om himmelsfrid,
Om kärlek blid,
Som lindrar hvar tyngande boja.

Från glimmande stjärnorna klang en röst
Till jordens tröst,
Den växer och stiger och stiger;
Den täljer en väntande, dyster värld,
I synder snärd:
»Till kamp sig Kärleken viger».

Den saliga ro Han skiljes vid,
Nirvanas frid
Och hvilan i Pleromas salar,
Han vänder sig bort från den ljusa glans,
Som nyss var Hans,
Till nöden i smärtornas dalar.

Doft trängde till Honom ett smärtans skri —
Hvad sorg däri!
Hvad jämmer från världarnas skaror!
Hvad ångest, lidande, brott och nöd
I natten ljöd!
Hvad marter i villornas snaror!

Han lyssnar med bäfvan till suckarnes ljud
Och hjärtats bud
Vid tröskeln till himmelska friden;
Skall *ensam* Han njuta den skörd Han sått,
Det mål Han nått,
Ej stödja de svaga i striden?

O, nej! Han försakar sin stjärneskrud
Vid smärtors ljud,
Försakar den vinkande hvila,
Nedstiger till jordlifvets cykler igen,
Att lida än,
Till kamp mot allt mörker att ila.

Då jublar en hymn ur Naturens bröst,
Det klang en röst
Mot Honom, nu Frälsare vorden:
En Dagens Mästare nu steg ned
På mörkrets led —
Det dagas: — Frid öfver jorden!

Världssmärta.

Det lefver i skogarnes dunkel
En klagande melankoli,
Då solen från björk och ranunkel
Tar afsked, och dag är förbi.

Och vemodets sorgbundna toner
Då röra ditt hjärta, o värld:
Din själ till de ljusa eoner
Vill längtansfullt styra sin färd.

Din själ i materiens töcken
Är sluten som fågeln i bur,
Hvem känner i världarnes öken
Ditt innersta väsen, Natur!

Ack! människan, Gudomens afbild,
Dig trotsande plågar alltjämt;
Hon har, ifrån Enheten afskild,
I skärande toner dig stämt.

Då skymningen sänker sin slöja,
Du känner din boja så tung,
Och kvalfyllda suckarne dröja
Bland suset i träd och i ljung.

Och tyst faller daggen, du gråter,
O sörjande moder, Natur!
Tills solen om morgonen åter
Din grundton stämmer i dur.

Du röner inom dig en maning:
Det hviskar i skog och på berg;
Uppståndelse heter den aning,
Som gaf dig en ljusare färg.

Förklarade jordar du skådar,
Ett strålande Gimle du ser,
Som skönhet och klarhet dig bådär;
Du minnes ej Nifelhem mer.

Uppåt!

f vältrande vågor buret,
Bland bränningars vilda skum,
Ditt skepp det seglar, o mänska,
Till aflägset, okänt rum.
Det brottas mot storm och vågor —
Hvart är det, som färden går?
Skall du, som Columbus, hinna
Ett palmkrönt San Salvador?

Blott tryckande mörker härskar,
Dig väntar en säker graf —
Hvad *är* då ditt lif, o mänska,
Och målet dig himlen gaf?

Du vill hela lifvet leka —
Och se'n om förlåtelse be,
Och så på en annan kasta
All bördan utaf ditt ve.

Hvad är din besjungna storhet?
Hur gåtfull du likväl är!
Du — afbild af Gud i världen —
En lekboll för ödet här.
Säg, kastas du hit helt nyckfullt,
Ett spån på dess dystra älf?
Säg, *får* du allt af en annan?
Och *kan* du då intet själf?

Begären ditt lif regera —
Hvarför blef du deras slaf?
Lössläppta, de ofärd vålla.
Likt stormar på upprördt haf.
Du pilgrim från bättre näjder,
Sök åter ditt ljusa land,
Och skapa din egen framtid
Och väpna din svaga hand.

Och *är* du ej hvad du *skulle*,
Så var i ditt lif dock *sann*
Och timra din Herres tempel
Så högt, så värdigt du kan!
Du *måste* *arbeta*, offra
Din möda, din slappa ro,
Och bjud ej blott i ruiner
Den evige Gud att bo!

De finnas, de stora Själar,
Som himlens lagar bestämt
Till motvigt mot tidens trälar,
Att ödena väga jämt.
Du tingens konung, du Vise,
Var hälsad, där hög du står,
Där, midt ibland storm och vågor,
Så lugn och sublim du går!

Du Gudomens stämpel satte
På människans ringhet här;
Orubblig och fast som klippan
Din kraft och din vilja är.

Om jorden dig smädar, prisar,
Dess röster dig icke nå,
Dess flyktiga storhets drömmar
Af dig ingen hyllning få.

Du sanningens, ljusets, fridens
Välsignade budskap bär;
Ditt högtänkta sinne, Vise,
Ej afund, ej hatet när.
Ett kärlekens solsken strålar
Ifrån dina rena drag,
Din röst med sin malm förintar
Tyranners blodiga lag.

Och själfviska makters spira
Ej någonsin *du* begär;
En främling du går på jorden,
Af ingen förstådd du är.
Ej smickret, ej flärdens röra
Ditt mäktiga hjärtas frid,
Du vigt dig åt mänskligheten,
Mot onskans makter i strid. —

Men är då ej denne Vise
En syn blott, som flyr förbi?
Är han ej blott en drömbild
I svärmarens fantasi?
Dock, tviflare, stanna! Glöm ej
De frön, som i mänskan gro,
De slumrande maktens styrka,
Som innerst hos henne bo!

Du tviflar, att mänskligheten
Dock stammar från Gudaätt,
Du tror ej den *steg* och *stiger*
Allt närmre sin födslorätt —
Nedtysta *då* häfdens röster,
Glöm bålen, glöm också se'n
Den giftskål Sokrater tömde,
Glöm skriften på runosten!

Förneka då Kristi lära
Och Buddhas gärning fördöm!
Förgät Galilei strider
Och Brunos marter förglöm!

Stryk Plato från världens vise,
Se bort från de tusental,
Som inkquisitionens bojor
Ha tystat i plågors kval!

Men — Bethlehems stjärna lyser
Ännu på sanningens stig;
En evighetsgnista brinner
Dock, människa, inom dig.
Låt gnistan till flammor växa!
Förneka ej hjärtats hopp!
Hvarför ser du blott mot jorden
Och icke mot himlen opp?

Och växte vi ej mot höjden
Allt närmare Ljusets land,
Hvad vore vårt lif på jorden? —
Ett hemvist å öde strand;
Och tankarne? — barn af stoftet;
Och visheten? — spindelväf;
De skönaste drömmar endast
En vind i gungande säf.

Nej, utbred din örnavinge,
Flyg upp emot solars glans
Och säg dem, som tvifla, fråga,
Att klarhet och frihet *vanns*.
Lyss blott till den *inre* rösten,
Då lyser Guds stjärna klar
Och leder oss till den Vise,
Som eviga tankar har.

Och ofvan *de Vise* vinkar
En fridens skuggrika palm.
Ett härligt Nirvana breder
Sin ro öfver världens kvalm.
Du *höjde* dig, *steg* och *stiger*
Ur mörker, stormar och brus
Till klarhet, till lugn och visshet,
Till morgon, fägring och ljus.

Så bryt då hvar lögnens boja,
Du biltoge himlens son!
Sök tyda din lefnads gåta,
Förspill ej ditt gudalån!

Lyd Anden, som sväfvar ofvan
Materiens svarta grus,
Låt Honom i natt och mörker
Få ropa sitt: »Varde Ljus!»

Vårkänning.

Väna, vårliga strimma
Kom med din sol, ditt tö!
Kämpa med frost och dimma,
Kämpa med is och snö!
Falle ditt ränn i livvets vår,
Slumrande frön väck upp med dess tår!
Väna, vårliga strimma
Kom med din sol, ditt tö!

Rodnande ros i lunden
Blomstra i fager dräkt!
Spira ur lösta grunden,
Gläd dig åt vårens fläkt!

Strö mången vårlig tanke ut,
Hviska, att vinterns makt är slut!
Rodnande ros i lunden,
Blomstra i fager dräkt!

Glittrande, klara bölja,
Spegla den väna vår!
Låt dina vågor skölja
Vintriga bojors spår!
Sjung, att du nu är fri och ung,
Stänk som en dagg på tufvans ljung!
Glittrande, klara bölja
Spegla den väna vår!

Kvittrande glada lärka
Sjung om din längtan, sjung!
Våren skall vingen stärka,
Våren, så frisk och ung.
Natten väl höljer livvets strand,
Sol dock går upp vid himlens rand!
Kvittrande glada lärka
Sjung om din längtan, sjung!

Källan.

Gn källa porlar från bärget ner,
Hur klart dess ådra sig silar,
Hur mildt dess glimrande yta ler,
Hur ren i lunden hon hvilar!
Där speglas himmelens blåa sal
Och stjärnors skimrande sköna tal,
När de på natthimlen brinna.

Hon speglar susande trädens tropp
I solens glänsande strålar,
Och bärgets blånande, branta topp
Uti dess spegeldjup prålar,

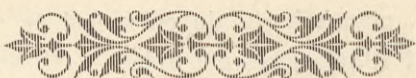
Och oskuld skinande, silfverklar
På våg så drömmande, underbar
Sitt väna anlete målar.

Men stormen fram genom skogen far,
Där bäck bland stenarne mumlar,
På starka vingar med hast han tar
Från fält, där vildt han sig tumlar,
Ett moln af hvirflande stoft och mull
Och strör den blänkande spegeln full
Och klara djupet så grumlar.

Hur svann ej nu hvarje bild, som log,
Af sol och himmel och stjärna,
Af stolta fjäll och af fager skog,
Som källan speglat så gärna!
En gång hvad prakt i dess djup! Ej ser
I källans spegel sin oskuld mer
Den fagra leende tärna.

O, mänskobarn! du en spegel är
Af Alltets rike, det vida;
Vet, du är kommen i stoftet här
Att tro och hoppas och lida.
Ack, sök att lära *dig själf* förstå!
Låt tidens stoft icke nånsin få
Din källas urbild förvrída!

Vår.

I susande skogen svala
Kom vandra med mig en stund!
Den kylande vinterdvala
Har flytt från den fagra lund,
Och tusende knoppar svälla
Vid vårens brådskande vård,
Och porlande bäckar kvälla
Ur skogarnes tempelgård.

Och vårliga vindar värma
Den vänliga vikens våg,
Och foglarne snart sig närma
På sjungande sommartåg.

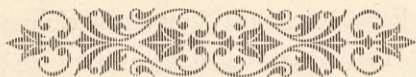
Ja, allt i naturen väckes
Vid hägrande hoppets härd,
Hvar bindande boja bräckes
I hela naturens värld.

Du hjärta, låt sorgen somna
Vid västliga vindars fläkt,
Låt smärta och oro domna
Vid lifvet, som våren väckt!
Lyss! ljufliga toner brusa
Bland tankar i pressadt bröst;
De sända i våren ljusa
Ditt trängtande hjärta tröst.

Det hviskar i lundens lindar,
Att vinter och död förgå,
Att hatets och vredens vindar
I frid sin förvandling få;

Och solen på hoppets himmel
Skall smälta hvart hjärtas snö,
Och kvalen i världens vimmel
I solljus och vår få dö.

Höst.

Jag gick i dunkla skogen, där sommarn
härjad var,
Och vemod höljde den i dyster slöja;
Mitt hjärta bar på sorger, på stilla smärta bar,
Det sörjde sommaren, som ej fick dröja,
Och tänkte: hur förgämligt är allt, som lifvet har!
Får någonsin här nere en fröjd väl stanna kvar?
Nej, malört gömmes städs i bägarns botten.

Nyss sommaren, så fager, strött ut sitt rika guld,
Nu storm och köld dess sköna skatter rövva.
Till stoft är vorden grönskan, hvar blommas
kalk, så huld,
Allt skogens lif nu hösten in skall söfva.

Och bäckens bölja frusen i vinterns tvång skall stå,
Och mörkret öfver ljustet skall segrande framgå,
Och alla foglars sånger skola tystna.

Jag tänkte många tanke i kvällens sena stund,
På världens gång, på tingens yra vimmel:
Hur dårskap frestar, lögnen står stark på jordens
 rund,
Hur lasten lockar, mörk är dygdens himmel,
Hur irrsken flämta, blicken för sanningen är svag,
Hur genom världen går en demonisk makt,
 hvars lag
Jämt störer mänskors frid uppå jorden.

Med strid blott vinns den lycka, som här du
 vill skall gro,
Och ärans väg går öfver sår, som blöda,
Ej hvila finns i världen, där finnes ingen ro,
I tidens tvång få ofta tårar flöda;

Där klinga fagra tankar och stora mången gång,
Men arma hjärtat ofta får dämpa doft sin sång,
Ja, ofta tystna helt dess dallrande strängar.

Då vid min fot i gräset en puppas skal jag såg;
Så litet, oansenligt det sig tedde.

En vingad fjäril, fjättrad, i skalets tvång där låg,
Och mörkret tungt kring honom ut sig bredde.
Men fjäril, du skall slita en gång din bojas band
Och flyga högt, det vet jag, mot himlens ljusa
land —

O hopp, du blef min tröst i sena kvällen!

Och natten svann och solen jag såg i morgonväkt
Bak vågens glitter med sin båge glimra.
Allt syntes genomandadt af en gudomlig fläkt,
Natur'n förädlad, helgad syntes skimra.

Hon ingaf, fästets stjärna, min själ ett himmelskt
hopp,

Att köld och mörker vika en gång för ljusets lopp,
Då randas väl för anden bättre dagar.

Och jordelifvet hoppas en gång en vår få se,
Där höga idealer skola trona. —
På hoppets bro, helt stilla, till den Oändlige
Min aning flög, mitt tvifvel att försona.
Du kastas mellan vexlande världar mänskobarn;
Det godas makt till slut dock skall slita onskans
garn,
Och ljuset jubla skall öfver mörkret.

Stjärneljus.

Se, nu tändas stjärnorna i kvällen,
Vågen sakta mot stranden slår!
Snart hon somnar invid klippehällen,
Yra vinden till hvila går.
O! du sorgsna hjärta, somna äfven du!
Glöm, att jorden bär så många sorger nu,
Hvila roligt i kvällens famn!
Mot stormigt haf finns lugn och ljuf en hamn.

Se, de tusen, tusen stjärnor stråla
Ned sitt ljus uti vågens famn!
I sitt milda glittersten de måla
Det oändligas ljusa namn,

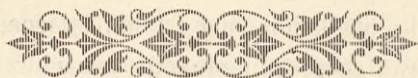
Men mitt hjärtas klara stjärna, säg, o, säg,
Hvar du dväljes på din ljusa väg,
Du, som log i mitt hjärta blid,
Dig, som jag söker i kvällens frid!

Nu jag ser dig, där du ensam brinner
Fjärran, fjärran vid himlens rand!
Huru glad jag dig återfinner,
Stjärnestrinna från ljusets land!
Ack! så sänd en stråle till den mörka dal,
Där de gråta alla sorger utan tal!
Lys och brinn i förökad glans,
Liksom i världen aldrig mörker fanns!

O! du hälsning ifrån ljusets salar,
Dröj ännu uti kvällens frid!
Lys för alla, som i jordens dalar
Lida, sårade, i livvets strid!

Kom till dem, du helga, milda stjärna, du!
Bjud dem hoppas, bjud dem *tro* ännu!
Bjud dem skåda mot stjärnors hem,
Där nya himlar en gång vänta dem!

Ofrid.

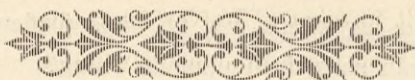
riden, som flytt, ack! den kommer ej
åter,
Aldrig jag kan den finna igen,
Lyckan, som flydde, jag fåfängt begråter,
Glädjen var sällan, ack! sällan min vän.

Förr var dock hjärtat så uppfyllt af värma,
Nu är det stelnadt, känslan är kall,
Strängarne brustit och inga sig närma
Åter att lyssna till tonernas svall.

Snö uti hjärtan ju smältes af våren;
Tiden att vänta blir dock så lång.
Ungdomens rodnad blekes af tåren,
Hela den vida världen känns trång.

När får jag känna mig fri uppå jorden?
Fri ifrån sorg, från pinande tvång?
När är väl Tannhäuserstafven vorden
Skön utaf grönskande knoppar en gång?

Det enda beständiga.

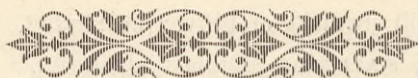
ck, fröjder och sorger de jaga
Hvarandra likt vågor här!
Hvad hjälper det väl att klaga —
Allt prägel af jordlifvet bär.
All början dock slut bär inne,
Haf detta i troget minne,
Då sorgen ditt hjärta är när!

Som glädjen ej saknar sin skugga,
Har sorgen också sin fröjd,
Fast visst är, att lyckan, den njugga,
Ej jämt är vid jorden förtöjd.

Allt jordiskt ej blifver beständigt,
Ej smärtorna stanna nödvändigt,
Ej glädjen, som nu gör dig nöjd.

Allt vexlar, så lyder ju lagen,
På människans jordiska stråt;
Så höj då till eviga dagen
Din blick ifrån sorger och gråt!
Det finnes dock något, som varar,
Fast jorden det icke förklarar,
Det kommer ej ödet åt.

Barcarole.

Se i ljusa sommarnatten
Öfver skogens dunkla bryn,
Öfver hafvets vida vatten
Månen glänser genom skyn!
Under vågens sorl sig gömmer
Mycket, som mitt hjärta drömmer.

Vagga vill på väna vågor
Jag i ljusa sommarkväll'n,
Leta svar på hjärtats frågor
Uti böljans skvalp mot håll'n.
Ja, min kärlek vill jag sjunga
Och på vattnets vågor gunga.

Ljufva kärlek! i mitt hjärta
Lyser du så hvit och ren.
Blir där mörkt af kval och smärta,
Allt dock ljusnar i ditt sken.
Ljufva tröst från himlens salar,
Vårens ljufva språk du talar!

Friska fläkt på hjärtats ängar!
Fagra fröjd uti mitt sinn!
Ingen sång från glädjens strängar
Gör mitt hjärta gladt som din!
Stråle ifrån Ljusets trakter,
Skydde dig jämt Ljusets makter!

Tankar.

är vid aftonrodnans skimmer
Söfvas sinnena till ro,
Och mitt hjärta fast förnimmer,
Att jag skall däruppe bo;
Då får ingen röst härnere
Sjunga något Miserere!

Hvad mitt hjärta varmast kände,
Hvad min tanke klarast såg,
Hvad den högsta glädje tände
Och låg djupast i min håg —
Allt mig följer efter döden
För att dana nya öden.

Kanske än en gång jag länder
Hit att så för evig skörd;
Hvarje tanke ut jag sänder,
Ifrån själ till själ blir förd,
Än att helig lycka sprida,
Än att ofrid ge och kvida.

Till mitt hjärtas vän.

om, jag nu för dig vill sjunga,
Då på vikens våg vi gunga,
Du mitt hjärtas väne vän!

Ord, som hvila på min tunga,
Ack, låt här mig säga dem!

Om du lifvet ödsligt känner,
Om dig sorgens oro bränner,
Grumlandet ditt sinnes frid,
Om de svika, dina vänner,
Älskling, kom till mig alltid!

Till din sida vill jag ila,
Jag vill vagga dig till hvila,
Sjunga mildt om vårens glans.
Skiljde oss än hundramila-
Haf, af mig du återfanns.

Om än lifvets stormar brusa,
Milda toner skola susa,
Mana sommar i din håg;
Jag vill kulna tankar grusa
Med min kärleks varma våg.

Om jag allt på jorden glömmar,
Dock din bild jag alltid gömmer
I mitt hjärtas varma famn.
När jag vakar, när jag drömmar,
Jag välsignar dock ditt namn.

Spinnvisa.

(Efterbildning från *Topelius*).

ch Parcerna spinna de dödliges öden,
De dödliges öden,
Och tråden de tvinna af lyckan, af
nöden,

Af lyckan, af nöden;
Den tvinnas af ljuset,
Af kölden i gruset,
Där människohjärtat af sorg är förfruset.

De draga sin tråd kringom konungens salar,
Kring konungens salar,
De spinna kring kojor på berg och i dalar,

På berg och i dalar;
Åt alla de spinna,
Och alla de hinna,
Båd' rosor och törnen i tråden de tvinna.

O! kunde de spinna en leende lycka,
En leende lycka,
Som ville med vårglädje lefnaden smycka,
Lefnaden smycka,
Och hugnader sprida
Till alla, som lida,
Som ljus för sin trängtan i mörkret förbida!

På tenen den guldtråd de kunna ej linda,
De kunna ej linda,
Som skulle för alltid sorgerna binda,
Sorgerna binda;
Den glädje du njuter
Dig mäts i minuter,
Och sorghyllet fröjdernas knoppar omsluter.

Serenad.

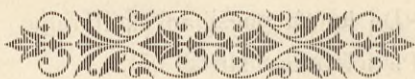
änn hvad vår och hvad doft
Under himmelens loft,
Hör hvad sång i den luftiga sal!

Hör du vindarnes sus,
Hör du bäckarnes brus
Uti månfager, grönskande dal!

Se, hur månstrålars glans
Luftigt svinga sin dans
Kring din panna, ditt svallande hår,
Låt mig kyssa dess sken
Under grönskande gren,
Där så tjusande fager du står!

Du är all poesi,
Du är all melodi
I mitt hjärtelifs soliga dag.
På min väg är du allt,
I min själ din gestalt
Präglat djupt sina solrena drag.

Drömmar.

ck, hvarje natt jag drömmer
Så lefvande sant och visst,
Att hvarje sorg jag glömmar,
Fast sinnenas ro jag mist!
Jag drömmer att du är nära,
Du älskade barn, du kära,
Och minnena till mig bära
Den stund, då jag såg dig sist.

Jag ser dig ljus och fager,
Så drömmande när mig stå;
I månens bleka dager
Jag skådar de stjärnor två,

Som städse jag glad skall följa
På lefnadens strida bölja,
Och glömskan skall aldrig hölja
De ögon, som stråla så.

Af jubel fylls mitt sinne,
Att åter du hos mig står —
Från sällare da'r ett minne
I ögat lockar en tår.
Som solstrålars spel på vågen,
Som stjärnglans på himlabågen,
Så ljusnar det skönt i hågen:
Ack, nu är det åter vår!

Med ens dock ser mitt öga,
Att allt var en drömbild blott,
Och glädje jag känner så föga,
Jag vet ju, den svann så brådt. —

Allt var blott en vacker saga,
Som skulle mitt sinne betaga,
Och längtan mig jämt skall jaga,
Så är ju mitt ödes lott.

Grip glädjen!

Grip glädjen hurtigt i vingen fast!
Så hastigt förbi dig han ilar;
En stund han drillar likt skogens trast,

Snart fälls han af ödets pilar.
Ty sorg och glädje i växling gå,
Än öfver jorden ses solen rå,
Än uti skuggor hon hvilar.

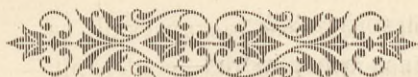
Hvarthälst i världen du styr din färd,
Nog skall du där alltid finna
En skatt, ditt älskande hjärta värd,
En sällhet värdig att vinna.

Begär blott icke, att lyckan skall
Jämt skapa dig guld utaf mulden all —
Att rosens törnen försvinna.

Nog sägs: att en fröjd ej trifs på vår jord —
Men *jag* funnit trefnad tillräcklig —
Och tills en bättre planet blir spord,
Jag njuter min fröjd, om än bräcklig;
Rundt kring mig jag finner ögon, som le,
Och tårarne klaga ej jämt ens de,
Att världen är så förskräcklig.

Och strös *dig* frost i din känslas vår
Från tidens kyliga vingar,
Nog har något hjärta en kärlekens tår,
Som lisa åt kvalen bringar.
Nog finns för sorgen en trogen famn,
Som hviskar tröstrikt och varmt ditt namn,
Och som din oro betvingar.

Somna!

Somna, o somna,
Oron låt domna,
Somna i oskuldens ljufliga frid!

Sof i mitt sköte,
Morgon till möte,
Sof efter dagens smärta och strid!

Oron nu vike!
Drömmarnes rike
Öppne för dig sin fridfulla hamn!
Ljusaste Makter,
Fagraste trakter
Slute dig varmt i skyddande famn!

Stjärnorna tindra,
Glänsa och glindra —
Somna som förr på din moders arm!
Skogarne susa,
Strömmarne brusa,
Somna i stillhet från världens larm!

En dröm.

(Efter danskt motiv).

Jag drömde en gång, blott en endaste
gång,

Ditt hjärta jag helt hade vunnit:
Hvad dagen var klar, hur det klang utaf sång,
När ändligt min längtan jag hunnit!

Jag älskade dig — i mitt hjärta du satt
Som fagraste, hvitaste lilja;
Jag vårdade dig som min dyraste skatt
Och kunde mig från dig ej skilja.

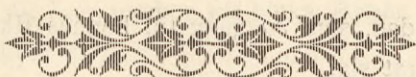
Du var såsom doft af den första syren
I vårliga, grönskande lunder,
En morgonens stråle, som bryter sitt sken
Mot natt, som för dagen går under.

Du var som en stjärna, som vinkade hit
Bland regniga skyar, som brista;
Du var som en näckros så ren och så vit,
Min kärlek du första och sista.

Allt var dock en dröm på min nattliga stråt,
Ditt hjärta ej *jag* hade vunnit —
Hvad dagen var mörk, och i mörkret hvad gråt!
Min ljufvaste fröjd hade svunnit.

Hvad drömmen var skön! Om den ville igen,
Fast svunnen, en gång komma åter!
Den skulle likt doftande vårarne än
Hugsvala det hjärta, som gråter.

Isjungfrun.

I djupa klyftan, på vida gletschern
Af bländhvit snö
Ett slott af is finnes timradt, präktigt,
Åt kunglig mö;
Hon hela isvärlden stolt beherskar
Som drottning där
Och kallas isjungfrun efter manteln
Hon iklädd är.

Hon mänskors fiende är och vaktar
På deras gång
Och söker locka dem ned i klyftan
Med fager sång.

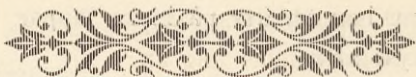
Men den, som *en* gång till hennes rike
Förirrat sig,
Han kommer aldrig igen från isig
Och farlig stig.

När skön för vandrar'n hon syns i kronan
Af snökristall,
Med stjärnklar panna och ögon djupa
Som hafvets svall,
Han bländas, dåras af fagra ytan,
Af skönhets prakt,
Och snärjes sedan i trollets bojor
Med våldsamt makt.

Och så han störtar sig utan tanke
I trollets våld
Och anar ej att åt onda makter
Han nu är såld,
Och känslor svalla, och hjärtat brinner
Af kärleks glöd:
Han ilar hejdlöst i trollets armar
Till säker död.

Ty, nu hon trycker på bleka läppar
En kyss af is,
Hans väsen stelnat, hon tog för gåfvan
Hans själ som pris;
Och då hon skrattar så vildt och trotsigt,
Den stolta mö,
Från fjället hvälfver hon ned i dalen
Ett skred af snö.

Sommarro.

ti grönan dal,
Invid skogen sval,
Här bland björk och al
Gömmar sig vår stuga.
Upp till himlens loft
Stiger rosors doft,
Blomster smycka markens stoft.

Här är godt att bo,
Sinnet finner ro,
Hjärtats fröjder gro
Här bland skog och böljor.

O, mitt hjärtas vän,
Nog du mins mig än,
Då vi mötas här igen.

Du mitt hjärtas skatt,
Se'n jag dig fick fatt,
Ej ens dödens natt
Skiljer mer oss båda.
Kunde jag väl tro,
Att mitt hjärtas ro
Skulle vid ditt hjärta gro?

Hur blef du mitt allt,
Sedan hjärtat smalt,
Då jag förr blott kallt
Såg ditt blåa öga?
Längtansfullt jag ser
Nu däri och ber,
Att sin glans det mig blott ger.

Du mitt hjärtas skatt,
Sol går ned för att
Efter liden natt
Klarare blott stråla;
Så vårt lif förgår,
Nästa morgon slår
Ny vår kärlek ut i evig vår.

Lifsglädje.

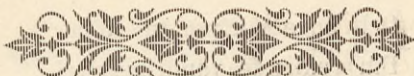

Njut af det strömmande
Lifvet, förglömmande
Sorger och oro och klagan och kval!
Hastigt förrinnande,
Plötsligt försvinnande
Äro de korta sekundernas tal.

Glädjen, den brusande,
Härliga, tjusande,
Fylle med spännande lifsmod ditt bröst.
Våren, bekransande,
Doftande, dansande,
Sänke i hjärtat sin leende tröst.

Hoppet med strömmande
Toner, så drömmande,
Lyfte mot anade rymder din färd;
Känn hur dess susande
Röster, berusande,
Fjättra din själ i sin drömmande värld!

Till en vän.

ck, vore jag en af de toner,
Som djupt i ditt hjärta låg,
Och finge dig leda till zoner,
Som blott i din dröm du såg!

Ack, vore jag en af de tankar,
Som fröjd till ditt hjärta bär,
Och finge, hvarthälst du vankar,
Mig dölja så troget där!

O, finge jag vara ett minne,
Som alltid ditt hjärta behöll,
Som alltid fick fröjda ditt sinne,
Som aldrig i glömska föll!

Och finge i lifvet jag följa
Din vexlande vandringsstig!
O, kunde med kärlek jag dölja
Hvar sorg, som här mötte dig!

Aftron.

Månens skära, bleka sken
Höljer sjö och dal:
Hvad han lyser silfverren
Öfver björk och all!

I hans milda strålars glans
Stämmes själen vekt,
Liksom endast friden fanns,
Där hans strålar lekt.

Genom minnet ömsom går
Glad och dyster tid,
Hjärtat än af glädje slår,
Än af sorg därvid.

Smärta växlar om med fröjd
I min ensamhet;
Dock min sorg den blir ej röjd,
Smärtan ingen vet.

Stilla skog i månklar frid,
Dig jag älska vill:
Lugna kan du själens strid,
Söfva oron still.

Fråga.

Hvad är så lätt och luftigt
Som ljusa sommarskyn?
Hvad är, som strör med rosor
Full vägen för din syn?

Hvad är så tungt som höstmoln
På nordans kalla stråt,
Som trycka ned ditt sinne,
Att hjärtat vill i gråt?

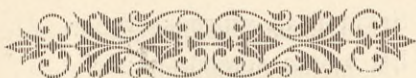
Hvad är så friskt som doften
Af jordens unga vår,
Då sorglös näktergalen
Sin drill i skogen slår?

Hvad liknar insjöviken
En fager sommardag,
Som varma solen vagnar
I milda böljeslag?

Men storm drar öfver fjärden
Och solens blick blir kall,
Och mörka vågor häfva
Mot strand sitt tunga svall.

Ja, säg, du unga hjärta,
Hvad *är* det? Hör mitt svar:
Det är din första kärlek —
Dess svunna drömmars da'r.

Vid H. G:s bår.

kilda falla mänskoöden:

Allt, som födes, bryts af döden —

Som en vind på tidens bölja

Hoppets krusningar dö bort.

Och hvar fröjd, som hjärtat trodde,

Och hvar dröm, i själen grodde,

Skall den kalla skymning dölja

I sitt famntag innan kort.

Borta är den ädle anden,

Han har gått till blåa landen,

Dit, där milda röster kalla,

Upp till himlens stjärnenejd.

Sakta flyga sångens svanor
Uti mörka sorgens banor,
Och de gråta alla, alla
Öfver lifvets dystra fejd.

Göra godt och så försvinna
Var det mål du ville hinna:
Alltid du dig *själf* förglömde,
Ytligt ej ditt värde låg.
Här du sökte ej din himmel,
Lönen ej i världens vimmel,
Allt det guld ditt väsen gömde
Aldrig, aldrig världen såg.

Men *vi* kunna dig ej glömma,
Skola städs ditt minne gömma;
Ofta träffas ej din like,
Ädla hjärta utan flärd! —
Mycket mer jag ville säga,
Ord ej kunna känslan väga;
Sorgens matta bilder vike
För den kärlek du är värd.

Nu fulländadt är ditt öde,
Stoftet multnar hos de döde,
Men, förklarad, anden hvilar
Uti morgonlandets vår.
Och den döda lefver åter;
Hvarför sörjer du och gråter?
Fri, till nya värf hon ilar,
Dem ej någon tanke når.

Vid K. D:s bår.

Tytt som den nattliga dagg sina tårar
Fäller i grönskande jordlifvets vårar,
Tyst, såsom granen i däliden står,
Sorgen dväljs vid den öppna bår.

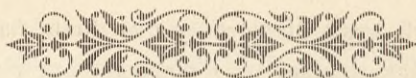
Sången i dallrande toner sig smyge,
Stilla dess hvita svanor nu flyge
Hän emot ljus till din himmel opp,
Hviskande ljufligt om tro och hopp —

Tron: att det lefves ett lif bortom grafven,
När handen har domnat kring pilgrimsstafven;
Hoppet: att eviga kärleken, varm,
Söfver oss in på sin hulda arm.

Strid heter lifvet: dess oro du mistat,
Döden sin frid på din panna har ristat;
Fare du hän som en stråle klar,
Hvilken i molnet än lyser kvar.

Hvila på skörden af älskadt minne!
Hvila din smärta, hvilat ditt sinne!
Hvila, hugsvalad, i minnet gömd!
Hvila från mödan, som nu är glömd!

”Vill, hvad du bör!”

»Vill hvad du bör!» och du stark skall bli:

Viljan är starkaste makten;
Viljan, om stålfast och härdig och fri,
Spränger de djupaste schakten.

»Vill hvad du bör!» och du vingar fått
Friare anden att lyfta,
Skåda i ljusare dager din lott,
Känna hvart ödena syfta.

»Vill hvad du bör!» *då* en helig frid
Sakta i hjärtat sig gjuter,
Gör dig i lifvets brinnande strid
Kortare tidens minuter!

Vildfogel.

ilda fogel, ut i natten,
Ut i stormens brus och strid!
Icke här du vinner skatten,
Som kan gifva ro och frid.

Ser du ej, *dig* ingen känner,
Vilse väg dig vingen bar,
Här än mer dig längtan bränner,
Intet lugn ditt sinne har.

Här bland hvita, vackra svanor
Finnes ingen plats för dig.
Ack, så flyg då *dina* banor,
Flyg din egen sorgsna stig!

Hvarför längta, hvarför drömma
Om det fjärran blåa land?
Töcknet tvang dig ju att glömma
Vägen till dess ljusa strand.

Nu det båtar ej att klaga,
Här du fått din dunkla dom,
Den att jaga, endast jaga
I en natt på glädje tom.

Flyg då modigt ut i bruset,
Flyg ditt ödes mörka stig!
Du väl en gång finner ljuset,
Natten dagas ock för dig.

Bjud farväl åt hvita svanor,
Deras lek på solig våg!
Flyga skall du sorgens banor,
Följa vilsna foglars tåg.

Perin.

Betagande drömmar jag drömde,
Jag drömde, o lycka, om dig.
I ljuflig förtrollning jag glömde
Hvar smärta, som plågade mig.

O, fagraste kärlek, du bodde
Så ljus i mitt hjärtedjup då,
Du hägrande dröm, som jag trodde,
Som så jag hoppades på!

Jag byggde ett härligt Alhambra,
Ett strålande sagoskönt slott,
Jag njöt där af drömmarnes ambra,
Se'n delte jag drömmares lott.

Min kärlek, jag skulle dig fånga
I lefnadens narrkarneval,
Men sol sjönk bland skuggorna många,
Natt kom — det blef mörkt i min sal.

Så störtade allt i ruiner,
Mitt paradys strax försvann —
Snart öknarnes samum hviner
Däröfver med kvalens bann.

Den biltoge Perins like
Jag irrar omkring mitt slott,
Mitt var illusionernas rike,
Nu är jag en fallen drott.

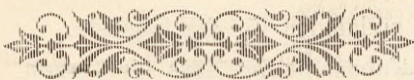
Du irrande Peri, ej glödde
För *dig* här ett paradys,
En demon ondskefullt strödde
Din väg med irrsken och is.

Till Eden du trängtar tillbaka,
Men svep dig i sorgernas drägt,
Dig Achamot dömt att försaka,
Då än du med jorden är slägt.

Ur ensamhetsnatten du flyger
Och Edens ljusport du ser,
Du utanför suckande smyger,
Men sjunker på tröskelen ner.

Se'n åter i mörkret du famlar,
Förvisad till jorden som förr,
Hvart drömslott skoningslöst ramlar,
Då Perin vill öppna dess dörr.

Brustna strängar.

Ve dig, arme, bleke, brutne, härjade!
Hoppets rosor fordom kinden färgade—
Kanske var du skapad till en ny Fi-
lémon,
Men blef slagen utaf ödets dystra demon.

Eld i ögat likt vulkanen brinnande
Har nu slocknat som en sol försvinnande,
Brända utaf världens heta lavaströmmar
De begrofvos alla löften, alla drömmar.

Kanske gudaelden för dig hägrade,
Medan afundsamt dig Zevs förvägrade,
Arme Prométhévs! att blifva gudars like,
Och du störtades igen till mörkrets rike.

Sång i dina hjärtesträngar brusade,
Icke Brustna, såsom nu, de susade —
Sprang kanske en sträng i gudasympfonien,
Då ackordet löstes i disharmonien?

Kanske var din plats de ljusa tronerna —
Gudagnistan släcktes i passionerna;
Arme, blef ditt ljus i svallets djup begrafvet?
Sjönk väl ditt Atlantis djupt i tysta hafvet?

